

Hồi thứ 70

Văn Túy Ông sợ quý chết người

Quần hào còn đang kinh ngạc thì Túy Bát Tiên chưởng môn là Văn Túy Ông từ nãy tới giờ vẫn ngồi trên ghế thái sư, nhảy vọt ra la hoảng :

- Hắc Vô Thường ! Bạch Vô Thường !

Hai quái nhân cao gầy tiếp chưởng cùng hai lão Hải, Thang mắt sáng như điện nhìn vào mặt Văn Túy Ông. Quái nhân mé tả lạnh lùng hỏi :

- Người làm ác đã nhiều, bữa nay còn muốn trốn thoát ư ?

Đột nhiên hai quái nhân nhả chưởng lực ra, hai lão Hải, Thang lùi lại một bước. Khi hai lão xoay chưởng phản kích thì hai quái nhân đã cướp được Nghê thị huynh đệ.

Quái nhân mé hữu nói :

- Hai người này với hai anh em ta chẳng có thân hữu gì, song cũng là huynh đệ song sinh nên cứu mạng cho chúng!

Quái nhân mé tả chấp tay xoay một vòng đồng dục nói :

- Anh em Thường Hắc Chí và Thường Bạch Chí ở Hồng Hoa hội xin chào các vị anh hùng thiên hạ.

Hải Lan Bật và Thang Bái nghe tiếng Thường Hắc Chí và Thường Bạch Chí bất đồ "ủa" lên một tiếng, dừng bước lại.

Thường thị huynh đệ gật đầu chào rồi cặp Nghê thị huynh đệ nhảy lên mái nhà.

Bỗng nghe những tiếng rú "ối, ái" vang lên ở dọc đường mỗi lúc một xa rồi không thấy gì nữa. Đó là những vệ sĩ canh gác trên nóc nhà bị Thường thị huynh đệ đánh đuổi hoặc hất xuống.

Hải Lan Bật và Thang Bái cảm thấy bàn tay tê chồn, giơ lên nhìn lại không nhìn được "ối" lên một tiếng.

Nguyên hai lão thấy bàn tay mình biến thành tím đen, sức nghĩ tới Hắc Sa chưởng khét tiếng thiên hạ của Tây Xuyên Song Hiệp Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường, bữa nay hai lão mới được gặp và nhận ra hai nhân vật kia không phải tầm thường.

Phúc Khang An mở cuộc đại hội chưởng môn này với dụng ý để đối phó lại quần hùng ở Hồng Hoa hội, không ngờ dưới bao nhiêu con mắt thao láo, Thường thị huynh đệ chọt đến chọt đi như vào chỗ không người, trong lòng hấn tức giận vô cùng. Hấn sa sầm nét mặt, chẳng nói nữa lời.

Phúc Khang An lại nhìn vào mấy cỗ ghế Thái sư thấy : Đại Trí Thiên sư chùa Thiếu lâm cặp lông mày rủ thấp, sắc mặt vẫn điềm nhiên. Vô Thanh Tử ở phái Võ Đang lộ vẻ hoang mang ra chiều sợ sệt. Văn Túy Ông đứng sững không nhúc nhích, hai mắt trợn lên nhìn ra phía trước. Thường thị huynh đệ đi đã xa rồi mà dường như lão vẫn chưa hết kinh hãi.

Hồ Phi đã nhìn rõ màn kịch này, lại nghe ba chữ Hồng Hoa hội, trống ngực chàng đập thình thình. Chàng thấy Thường thị huynh đệ muốn đến là đến, muốn đi là đi, coi anh hùng thiên hạ không vào đâu, tâm thần chàng như say sưa ngây ngất, miệng lẩm bẩm :

- Có thể mới là bậc hào kiệt.

Tang Phi Hồng vẫn đứng một bên coi náo nhiệt. Cô thấy Văn Túy Ông nói mấy câu khiến toàn thể hội trường ngơ ngác, cô còn nhỏ tuổi lại hiếu sự, liền vươn tay khẽ đẩy lão một cái, cười nói :

- Ngồi xuống đi ! Đồi Vô Thường Quý đi rồi.

Không ngờ cô đẩy một cái, Văn Túy Ông đã ngã quay ra không dậy được nữa. Cô giạt mình kinh hãi cúi đầu xuống ngó thấy mặt lão xanh xám, thì ra lão sợ vỡ mật chết từ lâu rồi. Cô la hoảng :

- Chết rồi ! Chết rồi ! Lão sợ đến chết rồi.

Quần hùng trong đại sảnh nhốn nháo một hồi. Lúc trước Văn Túy Ông ngồi trên ghế Thái sư rót rượu uống khê khà, chẳng coi ai vào đâu tựa hồ mình là bậc nhất thiên hạ, chẳng ngờ Thường thị huynh đệ vừa tới không cần động thủ với lão mà lão đã sợ chết cứng.

Quách Ngọc Đường thở dài nói :

- Chết là đáng kiếp !

Hồ Phi hỏi :

- Quách tiên bối ! Ngày thường Văn Túy Ông phẩm hạnh không tốt ư ?

Quách Ngọc Đường lắc đầu đáp :

- Há phải chỉ không tốt mà thôi, lão còn gian dâm cướp bóc chẳng từ điều gì. Đáng lẽ lão phu không muốn nói xấu người chết, nhưng sự thực bày ra đó, lão phu tiên liệu lão chẳng được chết yên lành. Có điều vì lão sợ Vô Thường quý mà uổng mạng là một điều không ai nghĩ tới ! Ha ha !

Một người khác xen vào :

- Chắc là Thường thị huynh đệ kiếm hãn đã lâu rồi, bữa nay oan gia chạm trán trên quãng đường hẹp.

Quách Ngọc Đường đáp :

- Trước kia lão Văn tất đã bị Thường thị huynh đệ tóm được, không chừng lão còn phát điều trọng thế gì đó.

Người kia lắc đầu nói :

- Tự mình làm nên tội nghiệt thì không thể sống được.

Quách Ngọc Đường đáp :

- Cái đó kêu bằng : Thi phi chỉ tại mình lảm miệng, phiền não đều do chuyện bất ngờ. Nếu lão tự biết mình một chút, không ham chén Ngọc Long, ẩn trong đám đông thì Tây Xuyên Song hiệp cũng không ngó thấy được.

Mấy người đang nói chuyện, bỗng thấy một lão già từ trong đám đông chạy ra. Sau lưng cài cây tẩu thuốc bàu đen nhánh. Lão đến bên thi thể Văn Túy Ông vừa khóc vừa nói :

- Văn nhị đệ ! Không ngờ bữa nay nhị đệ lại chết về tay phường chuột nhất.

Hồ Phi nghe lão thóa mạ Tây Xuyên song hiệp là phường chuột nhất, trong lòng tức giận khế hỏi :

- Quách tiên bối ! Lão này là ai vậy ?

Quách Ngọc Đường đáp :

- Đây là Thượng Quan Thiết Sinh, chưởng môn Huyền Chỉ môn ở phủ Khai Phong. Lão tự phong cho mình ngoại hiệu là Yên Hà tử nhân. Lão cùng Văn Túy Ông hợp xưng là Yên Tửu nhị tiên.

Hồ Phi thấy Thượng Quan Thiết Sinh mặc áo dây dậu mỡ bóng loáng mà cây dọc tẩu cài sau lưng cũng có vẻ đặc biệt. Cái bầu để nhét thuốc lớn bằng nắm tay, chắc là lão nghiện nặng. Chàng dặng háng nói :

- Lão Yên quỷ này mà lại tự xưng là tiên được ư ?

Thượng Quan Thiết Sinh ôm thi thể Văn Túy Ông khóc mấy tiếng rồi đứng dậy quắc mắt nhìn Tang Phi Hồng hỏi :

- Người làm gì mà đẩy chết Văn nhị đệ của ta ?

Tang Phi Hồng ngạc nhiên đáp :

- Hiển nhiên lão sợ quá mà chết, sao lại bảo do ta đẩy ?

Thượng Quan Thiết Sinh nói :

- Hà hà ! Một người đang mạnh khỏe như thường sao lại sợ mà chết được ? Nhất định người đã ngầm ngầm hạ độc thủ sát hại Văn nhị đệ.

Nguyên lão e vụ Văn Túy Ông sợ quá chết người đồn đại ra ngoài giang hồ thì mất hết thanh danh, từ nay phái Túy Bát Tiên không ngóc đầu lên được nữa, nên lão gán cho Tang Phi Hồng đã ngầm ngầm hạ độc thủ.

Nên biết những nhân vật võ lâm bị người sát hại là chuyện thường, không tổn hại đến thanh danh.

Tang Phi Hồng còn nhỏ tuổi, không hiểu dụng ý của Thượng Quan Thiết Sinh, cô tức giận cãi :

- Giữa ta với lão vốn không quen biết, khi nào ta lại sát hại lão ? ở đây có cả hàng trăm hàng ngàn con mắt đều thấy rõ vì lão sợ quá mà chết. Ta nghe lão la hoảng "Hắc Vô Thường, Bạch Vô Thường" rồi chết mà.

Tiếng hét của cô lạnh lạnh làm chấn động màng tai cực kỳ cổ quái, khiến quần hào phá lên cười.

Cáp Xích đại sư người Mông Cổ từ nãy tới giờ cứ ngồi ngẩn người trên ghế Thái sư bầy giờ bỗng xen vào :

- Cô này không hạ độc thủ. Chính mắt lão phu cũng thấy rõ là hai tên ác quỷ vừa tới làm cho Văn lão gia sợ quá mà chết. Lão phu cũng nghe tiếng Văn lão gia hô "Hắc Vô Thường, Bạch Vô Thường" than âm rất cổ quái.

Quần hào trong sảnh đường lai nổi lên cười rộ.

Cáp Xích đại sư không hiểu mọi người cười gì liền lớn tiếng hỏi :

- Chẳng lẽ lão phu nói lộn ? Hai tên Vô Thường gì đó mặt mũi hung ác xấu xa, hình thù quái dị làm cho người ta sợ chết là thường. Các hạ không nên trách cô nương đây một cách hàm hồ.

Tang Phi Hồng hỏi theo :

- Lão nghe thấy chưa ? Đại sư đây cũng công nhận là lão Văn sợ quá mà chết, chứ có liên quan gì đến ta ?

Thượng Quan Thiết Sinh rút cây dọc tẩu sau lưng ra, nhét đầy thuốc vào, quẹt lửa lên hút hai hơi nhỏ khói trắng vào mặt Tang Phi Hồng quát hỏi :

- Con tiện tỳ này ! Hiên nhiên ngươi là hung thủ giết người, sao còn chối cãi ?

Tang Phi Hồng thấy khói trắng phủ tới, vội né tránh nhưng không kịp, mũi hít phải liền thấy đầu óc hơi choáng váng, lại nghe lão thóa mạ mình là con tiện tỳ, không nhẫn nại được mắng lại :

- Lão quỷ hồ đồ kia ! Chẳng lẽ ta sợ ngươi ư ? Ngươi bảo ta giết hấn, thì ta giết cả ngươi nữa đã sao ?

Tay trái cô đánh rú ra một chưởng, chân phải đá vào sau lưng lão.

Cáp Xích đại sư lớn tiếng la :

- Lão kia ! Đừng đổ oan cho người ngay. Văn lão gia hiên nhiên bị hai tên ác quỷ này làm cho sợ quá mà chết !

Hồ Phỉ thấy nhà sư tuy ngớ ngẩn nhưng tính tình ngay thẳng, có điều lão mở miệng là nói đến ác quỷ nghe không thuận tai. Chàng tức mình muốn tìm cách khiến lão nếm mùi đau khổ một chút.

Chàng đang trầm ngâm, bỗng thấy một thư sinh từ mé tây nhà khách sảnh chạy thẳng về hướng Cáp Xích hòa thượng.

Hồi 70

Tiểu thư sinh diều cọt nhà sư

Thanh niên này hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, thân hình bé nhỏ gầy nhom, cách ăn mặc rất trang nhã, tay mặt phe phẩy cây quạt, đến trước mặt Cáp Xích nói :

- Đại hòa thượng ! Hòa thượng nói một câu sai trật cần phải đổi lại !

Cáp Xích trợn mắt lên hỏi :

- Câu nào sai trật ?

Thư sinh đáp :

- Hai vị đó không phải là ác quỷ mà là Tây Xuyên Song hiệp, Thường thị huynh đệ rất nổi danh. Tướng mạo hai vị tuy khác thường, nhưng võ công

cao cường, chuyên làm điều nghĩa hiệp nên được người giang hồ kính ngưỡng.

Gã nói mấy câu này rất vừa lòng Hồ Phi. Chàng nghĩ thầm :

- Chàng thư sinh kia biết nói mấy câu này thì nhân phẩm không phải tầm thường. Ta phải giao kết với y mới được.

Lại nghe Cáp Xích hỏi :

- Vấn lão gia đã kêu chúng bằng Hắc Vô Thường, Bạch Vô Thường kia mà ? Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường không phải là ác quỷ ư ?

Thư sinh đáp :

- Hai vị đó họ Thường. Còn tên một vị có chữ Hắc, một vị có chữ Bạch. Vì thế mà các bậc tiền bối gọi đùa là Hắc Vô Thường, Bạch Vô Thường. Cái ngoại hiệu đó nếu chẳng phải là bậc tiền bối nổi danh thì không thể tùy tiện xưng hô được.

Một người trợn mắt la rùm, một người dùng lời văn nhã giải thích. Bên kia Thượng Quan Thiết Sinh và Tang Phi Hồng tái diễn cuộc động thủ.

Đừng tưởng Tang Phi Hồng vừa rồi bị Nghê thị huynh đệ bức bách chỉ có đón đỡ né tránh không phản kích được mà coi thường. Thực ra võ công của hai người Song Tử Môn liên thủ thi triển rất quái dị. Bây giờ cô trao đổi chiêu số với Thượng Quan Thiết Sinh chẳng kém thế chút nào.

Thượng Quan Thiết Sinh coi bề ngoài tựa hồ tay không, nhưng thực ra trong tay lão cầm cây dọc tẩu bằng thép đúc chuyên để điểm huyết.

Huyền Chi môn sở trường về đánh vào 36 đại huyết, nhưng thân pháp của Tang Phi Hồng linh hoạt, thủy chung Thượng Quan Thiết Sinh không điểm trúng được., Mấy lần lão còn suýt bị cô đá trúng.

Lại nghe lão hút sòng sọc thả khói mù ra. Thuốc bào hút màu đen biến thành màu đỏ nóng bỏng. Cây dọc tẩu biến thành một thứ khí giới lợi hại phi thường, mới đánh tới bên người cô, chưa chạm vào mình đã thấy nóng bỏng. Vạt áo gấu quần cô đã bị cháy rồi. Trong lòng hoang mang, cô suýt gặp hiểm chiêu thì đột nhiên Thượng Quan Thiết Sinh phun khói trắng vào mặt. Người cô lao đảo rồi ngã lăn ra.

Nguyên thứ thuốc của Thượng Quan Thiết Sinh trong có hòa thuốc mê rất mãnh liệt. Một là lão hút quen rồi, hai là trong mũi đã có thuốc giải, nên không sao. Còn Tang Phi Hồng nghĩ phải là đầu nhức mắt hoa, trời xoay đất chuyển, chân đứng không vững.

Gã thư sinh đối thoại với Cáp Xích hòa thượng chẳng lý gì đến chuyện đánh nhau bên cạnh, nhưng đột nhiên gã nghĩ thấy mùi khác lạ biết là một thứ mê hương của phe Hắc đạo. Bất giác gã nổi giận, liếc mắt nhìn thấy Thượng Quan Thiết Sinh dùng cây dọc tẩu đỏ hồng để điểm huyết vào gối Tang Phi Hồng.

Xèo một tiếng ! Khói đen bốc lên mùi khét lẹt. Quần của cô đã bị cháy thủng một lỗ.

Tang Phi Hồng bị thương rú lên một tiếng. Thượng Quan Thiết Sinh lại toan đánh xuống lưng cô một đòn nữa.

Thư sinh tức giận quát :

- Dừng tay !

Thượng Quan Thiết Sinh sững sốt. Thư sinh vừa cong lưng một cái đã lột được đôi giày của Cáp Xích hòa thượng xoay lại kẹp lấy cây dọc tẩu đỏ hồng của Thượng Quan Thiết Sinh.

Mấy cử động này của thư sinh nhanh như điện chớp. Cáp Xích hòa thượng la hoảng :

- Người...người tụt giày ta làm chi ?

Thư sinh đã dùng đế giày cặp được cái dọc tẩu bằng sắt đỏ hồng. Gã xoay mình lại phía sau Thượng Quan Thiết Sinh. Tiếp theo mấy tiếng xèo xèo, tay áo Thượng Quan Thiết Sinh đã bị cháy. Tay mặt hắn bị đau vội rút về.

Thư sinh liệng cả đôi giày và dọc tẩu ra ngoài, nhảy xổ lại ngó Tang Phi Hồng thấy cô hai mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.

Hai tiếng chát chát vang lên. Đôi giày của Cáp Xích rớt xuống bàn tiệc. Nước canh bắn tung tóe. Dọc tẩu bay về phía Quách Ngọc Đường, kinh lực vẫn còn cặp bách.

Quách Ngọc Đường rú lên một tiếng :

- Ui chao !

Lão né tránh nhưng không kịp. Cái dọc tẩu nóng bỏng sắp đập vào mặt lão thì Hồ Phỉ cầm đôi đũa vận kinh lực vào kẹp lấy

Những diễn biến cao thâm khôn lường khiến quần hào trong nhà đại sảnh đều ngơ ngác rồi lớn tiếng hoan hô.

Thư sinh nhìn Hồ Phỉ gật đầu mỉm cười để tạ ơn chàng đã giúp mình tránh khỏi việc vô ý đả thương người.

Gã quay lại chau mày ngó Tang Phi Hồng không biết giải cứu bằng cách nào, liền nhìn Thượng Quan Thiết Sinh quát :

- Nơi đây quần hào tử thí võ nghệ sao lão lại dùng thuốc mê ? Mau lấy thuốc giải ra.

Thượng Quan Thiết Sinh vừa bị thư sinh đoạt dọc tẩu, biết thủ pháp gã cực kỳ mãnh liệt, không dám mạo hiểm động thủ, cất giọng âm trầm hỏi :

- Ai dùng thuốc mê ? Con nha đầu này định lực kém quá, xoay chuyển mấy vòng rồi ngắt xiủ còn trách ta sao được ?

Mọi người bàng quan không rõ chân tướng, nên chẳng biết ai phải ai trái.

Bỗng thấy một phụ nhân đứng tuổi lưng còng từ mé tây tiến ra, tay mù cầm một chung rượu hớp một hớp rồi phun vào mặt Tang Phi Hồng.

Thư sinh hỏi :

- ủa ! Đây là thuốc giải ư ?

Phụ nhân không đáp, lại phun rượu, mù phun đến lần thứ ba Tang Phi Hồng dần dần hồi tỉnh. Trong lúc băng khuâng cô chưa hiểu ra sao.

Thượng Quan Thiết Sinh hỏi :

- Ha ha ! Con nha đầu chẳng đã tỉnh lại rồi ư ? Sao ngươi dám nói nhăng nói càn là ta dùng thuốc mê ? ở trong phủ Phúc đại soái nghiêm trang, ngươi phải ăn nói cho cẩn thận.

Thư sinh xoay tay lại đánh hấn một cái rồi quát mắng :

- Hãy đánh tên gian đồ này một phát đã.

Thượng Quan Thiết Sinh cúi đầu xuống, phát chưởng đánh không trúng. Thư sinh ra tay đánh rất mau lẹ mà Yên Hà Tán Nhân né tránh cũng rất linh động.

Tang Phi Hồng đưa tay lên dụi mắt, cô tỉnh ngộ ngay lập tức nhảy xổ tới vung tay trái đánh vào ngực Thượng Quan Thiết Sinh, miệng quát mắng :

- Ngươi đã dùng độc yên phun vào mặt ta.

Thượng Quan Thiết Sinh nghiêng mình né tránh, trợn mắt nhìn phụ nhân trung niên, hấn vừa kinh hãi vừa tức giận hỏi :

- Sao muội này giải được thuốc mê độc môn của ta. Giữa ta với muội vốn không thù oán, sao muội lại can thiệp vào việc của người ta ?

Tang Phi Hồng nhìn thư sinh gật đầu nói :

- Đa tạ tướng công đã ra tay viện trợ.

Thư sinh trở vào phụ nhân nói :

- Chính nữ hiệp đây đã cứu tỉnh cô.

Phụ nhân lạnh lùng nói :

- Không phải ta cứu cô đâu.

Mụ xoay mình đón lấy đôi đũa trong tay Hồ Phỉ còn kẹp ống thuốc bằng thép trao vào tay Thượng Quan Thiết Sinh, cất tiếng ấm ớ nói :

- Lần này thì giữ cho chắc.

Thế là gã thư sinh, Tang Phi Hồng, Thượng Quan Thiết Sinh đều hồ đồ chẳng hiểu phụ nhân đứng về phe nào. Mụ đã cứu tỉnh Tang Phi Hồng, lại giao trả độc tẩu lại cho Thượng Quan Thiết Sinh. Chẳng lẽ mụ là hảo nhân ba phải chỉ biết làm việc tử tế mà không phân biệt phải trái ?

Mọi người thấy mụ mái tóc hoa râm, da mặt vàng ửng, thể chất suy nhược không ra vẻ con người biết võ công, mụ xoay mình về chỗ ngồi khẽ nói chuyện với Hồ Phỉ. Phụ nhân này chính là Trình Linh Tố đã cải trang.

Nên biết nếu không phải là cao đồ của Độc Thủ Dục Vương thì chẳng thể giải được thuốc mê độc môn của Thượng Quan Thiết Sinh trong khoảng khắc.

Cáp Xích lại la lên :

- Trả lại giấy ta ! Trả lại giấy ta !

Nhưng mọi người trong lòng đều có ý nghĩ riêng, chẳng ai lý gì đến lão.

Cáp Xích tức quá đưa tay ra nắm lấy sau lưng thư sinh quát hỏi :

- Ngươi có trả giấy ta không ?

Thư sinh xoay mình né tránh, cười đáp :

- Đại hòa thượng ! Giày của đại hòa thượng cháy mất rồi!

Cáp Xích chân không rất ngượng ngừng chạy lại bàn tiệc thì thấy đôi giày đã ướt đẫm, cả trong lẫn ngoài đều dơ dáy, nhưng biết làm sao, không đi giày cũng không xong. Lão miễn cưỡng xỏ giày vào chân rồi quay lại định ăn thua với gã thư sinh, thì đã không thấy bóng gã đâu nữa, chỉ thấy Thượng Quan Thiết Sinh và Tang Phi Hồng.

Lão chạy quanh mấy vòng không tìm thấy thư sinh đâu đành quay về chỗ ngồi ghế Thái sư, miệng lẩm nhẩm thóa mạ :

- Quân chó đẻ ! Bữa nay thật là xui quá. Đã gặp một cặp Vô Thường quý lại chạm trán Tú tài ma.

Lão chửi bới không ngớt một hồi thấy Thượng Quan Thiết Sinh và Tang Phi Hồng càng đánh càng hăng, khó phân thắng bại trong chốc lát. Lão muốn im tiếng, nhưng cảm thấy đôi giày dưới chân dính dầu mỡ rất khó chịu không nhịn được, lại ngoác miệng ra thóa mạ.

Đột nhiên lão nghe quần hào nổi lên tràng cười hô hố đưa mắt nhìn, không hiểu họ cười gì. Lão lại thấy mục quang quần hào ngó vào lão chằm chặp, lão liền sờ mặt mũi rồi cúi xuống y phục thì thấy ngoài đôi giày dơ dáy, không còn chỗ nao khác lạ. Lão tức giận quát hỏi :

- Cười gì vậy ? Có gì đáng cười đâu ?

Quần hào càng cười lớn hơn.

Cáp Xích bụng bảo dạ :

- Gioi lắm ! Lũ con rùa ! Các ngươi cười thì mặc thây các ngươi, lão gia không thèm lý đến nữa.

Lão ngồi ngay ngắn trên ghế cho là mọi người cười một lúc rồi thôi, vì mình chẳng có gì đáng cười. Không ngờ tiếng cười trong đại sảnh càng mỗi lúc một vang dội. Cả Tang Phi Hồng đang chiến đấu ác liệt thỉnh thoảng cũng quay đầu lại toét miệng ra cười.

Cáp Xích trợn mắt há miệng, lòng dạ rối bời chẳng hiểu mọi người cười gì ? Lão nhìn ngng nhìn ngửa rồi quay lại hầm hè.

Tang Phi Hồng không nhịn được cười sằng sặc và la lớn :

- Đại hòa thượng ! Đại hòa thượng !

Cáp Xích nhảy xuống dời khỏi ghế rồi quay lại nhìn thì thấy thư sinh đang ngồi chễm chệ ngay sau lưng.

Nguyên gã ngồi trên lưng ghế của Cáp Xích lẳng lặng làm trò ba bị chín quai. Cáp Xích nổi giận ùng ùng la lớn :

- Quý tú tài ! Ngươi làm trò khỉ gì vậy ?

Thư sinh trở tám cái chén trong bọc, ý nói :

- Ta muốn lấy cái chén ngọc trong kia !

Cáp Xích hỏi :

- Ngươi định tranh đoạt ngọc bôi ư ?

Thư sinh gật đầu.

Cáp Xích hỏi :

- Đây còn ghế bỏ trống sao ngươi không ngồi ?

Thư sinh trở quần hào trong sảnh đường giơ tay trái lên. Tay mặt nắm thành quyền đấm vào đầu mình rồi so vai rụt cổ ra chiều khiếp sợ.

Quần hào lại phá lên cười.

Cáp Xích hỏi :

- Ngươi sợ người ta đánh không dám ngồi ? Vậy sao ngươi ngồi trên ghế của ta ?

Thư sinh vung chân đá không gian, lại phóng chưởng đánh rú rồi trụt xuống ngồi vào ghế. ý tứ của gã hiển nhiên là muốn đá lão đi để chiếm cái ghế này.

Gã tụt ngồi xuống ghế. Tiếng cười càng vang dội tưởng như vỡ sảnh đường.

Phúc Khang An, An đề đốc thấy tỷ võ trường biến thành một nơi diễn trò, mất hết vẻ nghiêm trang, trong lòng đều rất khó chịu, nhưng lại thấy gã thư sinh điêu ngoa cổ quái, mà Cáp Xích lại ngây ngô thành thực diễn thành hý kịch, cũng không nhịn được phải mỉm cười.

Lúc này hai đứa nhỏ song sinh đã được Vương kiếm Anh và Vương Kiếm Kiệt đưa vào hậu viện, không thì chắc chúng thích đến vỗ tay nổi lên tràng cười ha hả.

Trình Linh Tố nhìn Hồ Phỉ khẽ nói :

- Gã kia khinh công tuyệt diệu !

Hồ Phỉ đáp :

- Đúng thế ! Thân pháp gã đặc biệt tinh diệu, suốt đời ta chưa từng thấy ai được như thế !